

Αντιμέτωπο με την λαϊκή οργή

το αστικό καθεστώς στροβιλίζεται προς την ακυβερνησία

Η επεισοδιακή ψήφιση του δεύτερου μνημονίου στη Βουλή, η επικύρωση της συμφωνίας για την νέα δανειακή σύμβαση από το EuroGroup, οι υπουργικές αποφάσεις και οι νόμοι που ακολούθησαν, το κερδοφόρο, για τους μεγάλους δανειστές ομολογιούχους, «κούρεμα» του δημοσίου χρέους (PSI) και όλες οι άλλες συνακόλουθες κυβερνητικές ρυθμίσεις, ποδοπατούν βασικές κατακτήσεις του εργατικού και λαϊκού κινήματος. Η εφαρμογή τους θα συνθλίψει το εργατικό και λαϊκό βιοτικό επίπεδο και θα πνίξει ολόκληρη την κοινωνική ζωή μέσα στην γενικευμένη φτώχεια, την εξαθλίωση και την ανεργία. Αποτελούν ένα σοβαρό χτύπημα σε βάρος της εργατικής τάξης, των εργαζομένων και ολόκληρης της κοινωνίας.

Από την άλλη, όμως, **το γιγάντωμα της λαϊκής οργής που αυτά προκάλεσαν, είχε διαλυτικές συνέπειες πάνω στο αστικό πολιτικό καθεστώς και τα κόμματά του**, και έδωσε στις ελληνικές εξελίξεις μια ξέφρενη μονοσήμαντη κοινωνική, οικονομική και πολιτική ρευστότητα. Μέσα σ' αυτή αναδύονται όλες οι βαθιές ταξικές και ασυμβίβαστες κοινωνικές αντιθέσεις, που διαπερνούν από γεννησιμιού της την ελληνική αστική κοινωνία, αναδύονται επικίνδυνα, ορμητικά και ανεξέλεγκτα στην επιφάνεια της καθημερινότητας, δυναμιτίζουν την δυνατότητα εφαρμογής της κατάπτυστης αντεργατικής απάνθρωπης συμφωνίας και πυροδοτούν εντελώς απρόβλεπτες πολιτικές και κοινωνικές αρνητικές συνέπειες για το εκμεταλλευτικό καθεστώς.

Ταυτόχρονα, οι αποφάσεις του Eurogroup και οι όροι που επέβαλλε στην ελληνική δανειακή σύμβαση, ξεπερνούν τα όρια του ελληνικού προβλήματος και σκιαγραφούν το νέο «μοντέλο» «Ευρωπαϊκής Ένωσης» που θέλουν να επιβάλλουν τα ισχυρότερα ιμπεριαλιστικά επιτελεία σε βάρος ολόκληρης της ευρωπαϊκής εργατικής τάξης και των υπόλοιπων εκμεταλλευομένων, για πιο σκληρή εκμετάλλευση και ακόμα μεγαλύτερη λαϊκή εξαθλίωση, σύμφωνα με τις ανάγκες του ευρωπαϊκού κεφαλαίου για μεγαλύτερα ποσοστά κέρδους. **Σηματοδοτούν την αμετάκλητη πορεία του μηχανισμού της ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας (Ε.Ε.) προς σκληρότερες αντιθέσεις και ανταγωνισμούς, διαλυτικές μεταλλάξεις και συγκλονιστικές κοινωνικές αναταράξεις**

Σοβαρή ήττα του εργατικού και λαϊκού κινήματος

Η ψήφιση του δεύτερου μνημονίου και των εφαρμοστικών ν του νόμων, στη Βουλή, με βάση τους οποίους αφαιρούνται βασικές και θεμελιώ δεις μισθολογικές ασφαλιστικές και κοινωνικές κατακτήσεις της εργατικής τάξης και των άλλων εργαζομένων αποτελεί μια σοβαρή ήττα του εργατικού και λαϊκού κινήματος αλλά και ολόκληρης της κοινωνίας .

Η υλοποίηση της μεγάλης άμεσης μείωσης των βασικών μισθών και ημερομισθίων της ΕΓΣΣΕ (κατά 22% για του πάνω από 25 ετών και 32% για τους κάτω) και η ουσιαστική κατάργησή της μέσα από τον συνεχή μονομερή κυβερνητικό επαναπροσδιορισμό της. Η άμεση περικοπή των συντάξεων και των ακόμα μεγαλύτερων, σίγουρα επερχόμενων, μειώσεων τους από την μεγάλη πτώση των εσόδων των ασφαλιστικών ταμείων που θα προκαλέσει ο μεγάλος περιορισμός των μισθών. Η κατάργηση των κλαδικών συμβάσεων και η πίεση όλων των εργατικών αμοιβών προς τους διαρκώς μειούμενους, χωρίς πάτο, κατώτατους βασικούς. Η καταβύθιση των επιδομάτων ανεργίας εξαιτίας της μείωσης των βασικών ημερομισθίων της ΕΓΣΣΕ, βάση των οποίων υπολογίζονται. Η τεράστια αύξηση της ανεργίας από το μαζικό κλείσιμο επιχειρήσεων που θα προκαλέσει η καταβράθρωση της κατανάλωσης με την μείωση του εργατικού και λαϊκού εισοδήματος. Η διάλυση των κοινωνικών παροχών (υγείας, παιδείας, κοινωνικών παροχών κλπ). Και όλα τα υπόλοιπα που ψηφίστηκαν με το νέο μνημόνιο και τους νόμους του, συναθροιζόμενα με όλα τα άλλα αντεργατικά μέτρα που προηγήθηκαν, καταδικάζουν τους εργαζόμενους και ολόκληρη την κοινωνία σε φτώχεια, ανέχεια, ανεργία και εξαθλίωση, γυρίζοντας το βιοτικό εργατικό και λαϊκό επίπεδο πολλές δεκαετίες πίσω.

Συμφωνία εξόντωσης λαϊκών κατακτήσεων και δικαιωμάτων

Οι περιχαρείς δηλώσεις του δοτού πρωθυπουργού **Α. Παπαδήμου** και του Υπ. Οικ. **Ε. Βενιζέλου**

και τα μηνύματα «αισιοδοξίας» που έστειλαν, με αφορμή τις αποφάσεις του Eurogroup για την νέα εργατοκτόνα δανειακή σύμβαση, πηγάζουν, πρωτίστως, από την λαϊκή και κοινωνική χρεοκοπία που κατάφεραν, για λογαριασμό του ελληνικού και ολόκληρου του ευρωπαϊκού κεφαλαίου, σε βάρος των πολύχρονων και με αιματηρούς αγώνες κερδισμένων εργατικών και λαϊκών κατακτήσεων και δευτερευόντως με την πρόσκαιρη αποφυγή της «ανέλεγκτης χρεοκοπίας» του ελληνικού καπιταλισμού και της αποβολής του από το ευρώ, (που απειλούσε να προκαλέσει η πιθανή στάση πληρωμών στις 19 Μάρτη -ημέρα λήξης ελληνικών ομολόγων).

Η τελευταία αποτέλεσε περισσότερο το πρόσχημα της τραγικής, αν και γελοιογραφικής, «θριαμβολογίας» τους παρά την αληθινή αιτία της. Οι βαριές συνέπειες που η «σύμβαση» αυτή θα έχει πάνω στην ελληνική οικονομία και την «εθνική κυριαρχία», (με την επιβάρυνση του δημόσιου χρέους με 130 δις ευρώ επιπλέον, με την επιβολή μηχανισμών επιτροπείας

και επιτήρησης και ειδικού λογαριασμού εξασφάλισης πληρωμής των δανειακών τόκων και των οφειλόμενων ομολόγων τρεις μήνες πριν την λήξη τους και κυρίως με την πιστοποιημένη από κάθε πλευρά αναποτελεσματικότητα και αποτυχία των αποφασισμένων μέτρων και όσων επιπλέον νέων έρχονται), κάθε άλλο παρά «θριαμβολογίες» δικαιολογούν, ακόμα και από τους δουλικούς εκφραστές της ελληνικής και ευρωπαϊκής κεφαλαιοκρατίας που συμμετέχουν και στηρίζουν την κυβέρνηση του Μαύρου Μετώπου.

Είναι χαρακτηριστικά τα σχόλια διακεκριμένων αστών οικονομολόγων, και αρθρογράφων δημοσιογραφικών εντύπων διεθνούς εμβέλειας, για την νέα δανειακή συμφωνία που αποφασίστηκε στις Βρυξέλλες τα ξημερώματα της Δευτέρας 20/2/2012.

««Η Ελλάδα βρίσκεται σε καθεστώς χρεοκοπίας... και η τελευταία συμφωνία των Βρυξελλών κάθε άλλο παρά αποτελεί «διάσωση» για την Ελλάδα, καθώς... ενισχύει έναν φαύλο κύκλο ύφεσης και επιδείνωσης του χρέους της χώρας...»»

(

Ρουμπίνι

, στην Ημερησία 21/2/12).

«Το νέο πρόγραμμα για την Ελλάδα δεν είναι αξιόπιστο και δεν πρόκειται να βγάλει τη χώρα από το αδιέξοδο...» (Πολ Κρούγκμαν, στην ίδια, 21/2/2012).

«Το σχέδιο για ριζική αναδιάρθρωση της Ελλάδας εντός του ευρώ είναι ουτοπικό.. οι έλληνες κρατούνται όμηροι τραπεζών οι οποίες θέλουν να διασφαλίσουν πως το χρήμα θα ρέει από τα πακέτα στήριξης όχι στην Ελλάδα, αλλά στα δικά τους θησαυροφυλάκια...»

(Βέρνερ Ζιν, επικεφαλής του γερμανικού ινστιτούτου IFO, στην ίδια 21/2/12).

Η Goldman Sachs χαρακτήρισε αυξημένες τις πιθανότητες «πυροδότησης» πιστωτικού γεγονότος, η Morgan Stanley τόνισε ότι «εξακολουθούν να υφίστανται κίνδυνοι ως προς την εφαρμογή του προγράμματος αλλά και ως προς την πολιτική κατάσταση στην Ελλάδα, εν όψει των εκλογών», η HCBC επισημαίνει τις «σημαντικές ανησυχίες αναφορικά με το ρίσκο της εφαρμογής της νέας δανειακής σύμβασης»

, η Barclays Capital τονίζει ότι

«το ενδεχόμενο ελεγχόμενης χρεοκοπίας δεν μπορεί να αποκλειστεί τελείως», ενώ στελέχη της ING εκτίμησαν ότι «το αίσθημα της ανακούφισης δεν αναμένεται να κρατήσει πολύ».

Ο διάσημος αναλυτής της Wall Street Journal, **Mark Grand**, δήλωσε ότι *«η συμφωνία του Eurogroup για την Ελλάδα είναι μια συμφωνία γεμάτη ψέματα και απάτες... Το μόνο που έκαναν, είναι να καθυστερήσουν την χρεοκοπία λίγες εβδομάδες, ίσως και λίγους μήνες»*

! Στο ίδιο πνεύμα αρθρογράφος των Financial Times (Μινχάου) θεωρεί ότι με τη νέα συμφωνία η Ελλάδα γίνεται η «πρώτη αποικία της ευρωζώνης» ενώ η απεσταλμένη της Guardian στην Αθήνα (E. Smith), παραθέτοντας τη δήλωση του Θ. Πελαγίδη, καθηγητή Οικονομικής Ανάλυσης της Παντείου

«ξεχάστε την αξιοπρέπεια ή τα ανθρώπινα δικαιώματα. Έχουμε επιστρέψει στην εποχή του μερκαντιλισμού, όπου μετρά μόνον το κέρδος»

, γράφει πως το τίμημα της συμφωνίας για την Ελλάδα

«θα είναι η ίδια η δημοκρατία, καθώς το κράτος εξαναγκάζεται σταδιακά να παραδώσει την κυριαρχία του στη διαχείριση των υποθέσεων του σε ξένους που... θα έχουν απόλυτο δημοσιονομικό έλεγχο. Ακούω πως Γάλλοι και Γερμανοί, ήδη, ανταγωνίζονται για το ποιο χαρτοφυλάκιο θα εξασφαλίσουν»

!

Ο δε **Μισέλ Ροκάρ**, πρώην πρωθυπουργός της Γαλλίας, σε συνέντευξή του στη

Λιμπερασιόν ανήσυχια δήλωσε για τις «θριαμβευτικές» (κατά Βενιζέλο) εξελίξεις στην Ελλάδα *«Κανείς δεν το λέει, αλλά στην Ελλάδα στο τέλος η μόνη διέξοδος θα είναι ένα στρατιωτικό πραξικόπημα»*, εξηγώντας ότι η λιτότητα που επιβάλλουν στον ελληνικό λαό οι δανειστές της χώρας θα οδηγήσει σε κοινωνική έκρηξη, με αποτέλεσμα η διέξοδος να έρθει με μορφή στρατιωτικής δικτατορίας. *«Δεν γίνεται να κυβερνηθεί ένας λαός δημοκρατικά όταν του αφαιρείς το 25% του εισοδήματός του»* είπε. («Εθνος» 5/3/2012).

Ακόμα και υποστηρικτές της συμφωνίας υποχρεώνονται να τονίσουν την αμφιβολία τους για *«την ικανότητα της Ελλάδας να εφαρμόσει το νέο πρόγραμμα στήριξης που συμφωνήθηκε»* (Ολλανδός Υπ. Οικ.). Ο δε γνωστός **Θ. Πάγκαλος**, αντιπρόεδρος της κυβέρνησης του Μαύρου Μετώπου, αναγνωρίζει ότι με την νέα συμφωνία *«η εποπτεία μεταφράζεται σε απώλεια κυριαρχίας και ότι αυτό συνιστά ένα πολύ σοβαρό πρόβλημα για την πλειοψηφία»*

-αν και με παχύδερμη «αδιαφορία» δηλώνει ότι αυτός ήταν πάντα και είναι *«υπέρ της απώλειας της εθνικής κυριαρχίας»*

- και επισημαίνει ότι

«η Ελλάδα μπορεί να έχει ακόμη μακρύ δρόμο μπροστά της και να δεν έχει σωθεί ακόμη» (Εθνος 23 /2 /2012).

Πύρρεια η νίκη της κεφαλαιοκρατίας

Η κυβέρνηση του Μαύρου Μετώπου, με πρωτεργάτες τον πρωθυπουργό Λ. Παπαδήμο και τον υπουργό Οικονομικών-Αντιπρόεδρο Ε. Βενιζέλο και με κολαούζους τους αρχηγούς και τα στελέχη των κομμάτων του ΠΑΣΟΚ και της Ν.Δ. που στηρίζουν την κυβέρνηση, «κατάφεραν» να ψηφιστεί από την πλειοψηφία της Βουλής (με 199 ψήφους) το νέο μνημόνιο, να δημιουργήσουν το νομοθετικό πλαίσιο που χρειάζονταν για να ρίξουν ταφόπλακα πάνω σε στοιχειώδη μισθολογικά, συνταξιοδοτικά και άλλα κοινωνικά δικαιώματα και κατακτήσεις της εργατικής τάξης και να ανοίξουν το δρόμο για τέτοια φτώχεια και εξαθλίωση των εκμεταλλευομένων της ελληνικής κοινωνίας που πολλοί φτάνουν να την συγκρίνουν με τις ημέρες της γερμανικής κατοχής του 1940.

Το κόστος, όμως, που είχε αυτή η επιτυχία τους πάνω στο πολιτικό καθεστώς ήταν αρκετά μεγάλο. Ήταν μια «ματωμένη» νίκη που μοιάζει με αυτή του αρχαιοέλληνα Μολοσσού βασιλιά της Ηπείρου, Πύρρου (279 π.χ.) πάνω στους Ρωμαίους. Ο οποίος, παρά την νίκη του, κάτω από το μεγάλο μέγεθος των απωλειών που είχε, υποχρεώθηκε να αναβάλει τα αρχικά του σχέδια προς την Ρώμη και να δηλώσει ότι «άλλη μια τέτοια νίκη επί των Ρωμαίων και θα χαθούμε εντελώς»!

Πρώ τον, το περιεχόμενο του νέου μνημονίου φούντωσε την εργατική και λαϊκή οργή και άπλωσε άγρια αγανάκτηση σε όλα τα στρώματα των εκμεταλλευομένων. Η τεράστια αντικυβερνητική εργατική – λαϊκή συγκέντρωση των εκατοντάδων χιλιάδων

εκμεταλλευομένων, (εκτιμείται ότι ξεπέρασε τις 500.000), που εξελίχθηκε στην Ομόνοια και μπροστά στη Βουλή το βράδυ της Κυριακής που ψηφίζονταν το μνημόνιο, ήταν η εκδήλωση αυτής της διάχυτης λαϊκής κοινωνικής οργής. Και όπως η προηγούμενη, της 20ης Οκτωβρίου 2011, καθόρισε το γκρέμισμα της κυβέρνησης Παπανδρέου, έτσι και αυτή σηματοδότησε τα στενά έως ανύπαρκτα περιθώρια της δοτής κυβέρνησης Παπαδήμου να υλοποιήσει τις απάνθρωπες αντεργατικές αποφάσεις της.

Δεύτερον, σαν συνέπεια και του προηγούμενου, η συνοχή του κυβερνητικού Μαύρου Μετώπου του ΠΑΣΟΚ, της ΝΔ και του ΛΑΟΣ έσπασε. Ο Καρατζαφέρης, τρομαγμένος από την κατάρρευση της επιρροής του που κατέγραφαν οι δημοσκοπήσεις, απέσυρε την υποστήριξη του από την κυβέρνηση, και το Μαύρο Μέτωπο έμεινε πια ραγισμένο, ακόμα πιο ευάλωτο στην λαϊκή οργή..

Τρίτον και σαν απόρροια της λαϊκής οργής, 45 βουλευτές του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, αρνήθηκαν να πειθαρχήσουν και να ψηφίσουν το μνημόνιο, (και 2 του ΛΑΟΣ να μην το ψηφίσουν), προκαλώντας την μαζικότερη διαγραφή βουλευτών από τις κοινοβουλευτικές τους ομάδες, φέρνοντας τα κυβερνητικά κόμματα αντιμέτωπα με την διάλυση, καταρρακώνοντας κάθε υπόλειμμα δύναμης που διέθετε η κυβέρνηση και τα κόμματα που την στηρίζουν, ανοίγοντας τεράστιες τρύπες στο πολιτικό καθεστώς της κεφαλαιοκρατίας, υποχρεώνοντάς τους να ανακοινώσουν, με κρύα καρδιά, εκλογές στα τέλη Απριλίου ή στις αρχές Μαΐου.

Όσο κι αν, οι ηγέτες του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ, προσπαθούν, τώρα, να μαζέψουν τα σπασμένα και να εντάξουν ξανά, στην κοινοβουλευτική τους δύναμη, αυτούς που οι ίδιοι διέγραψαν, δεν κατάφεραν να αποφύγουν το παραπέρα θρυμματίσμα με την δημιουργία 2 νέων αστικών κομμάτων. Ενώ οι κατά παραγγελία απανωτές δημοσκοπήσεις που γίνονται, καταγράφουν με γλαφυρό τρόπο την πολιτική αδυναμία στην οποία βρίσκεται ολόκληρο το αστικό καθεστώς. Το ΠΑΣΟΚ κινείται στο 8-8,5%, η ΝΔ στο 20-25%, τα άλλα αστικά κόμματα σε πολύ χαμηλά επίπεδα και όλοι μαζί δεν φτάνουν για να σχηματίσουν ούτε κυβέρνηση συνεργασίας!!

Πως λοιπόν θα εφαρμόσουν τα μέτρα του μνημονίου και της συμφωνίας του Eurogroup; Τώρα αναγκάζονται να επεξεργάζονται σενάρια συμμετοχής σε μια νέα «κυβέρνηση συνεργασίας» της προσφερόμενης να παρέχει κυβερνητικές υπηρεσίες ΔΗΜΑΡ του Φ. Κουβέλη.

Αλλά ακόμα κι έτσι να γίνει, πόσο θα μπορέσει μια τέτοια κυβέρνηση, να υλοποιήσει τα δεσμευτικά απάνθρωπα αντεργατικά και εξαθλιωτικά μέτρα της νέας δανειακής σύμβασης και να πάρει καινούρια όπως αυτή απαιτεί, τον Ιούνιο του 2012; Μετράνε τα κομμάτια στα οποία θα θρυμματιστούν τα κόμματα της «συνεργασίας» και τρομάζουν. Ιδιαίτερα η «κυβερνώσα αριστερά» της ΔΗΜΑΡ δύσκολα θα μπορεί να υπολογίζει, ακόμα και τον ίδιο τον Φ. Κουβέλη, σαν ολόκληρο κομμάτι.

Είναι περισσότερο από φανερό ότι ο λαλίστατος υπουργός οικονομικών και φέρελπις βοναπαρτίσκος Ε. Βενιζέλος, δεν είχε την αβάντα της «κυβερνώσας» ΔΗΜΑΡ ή δεν τον βοηθούσε ο κοινοβουλευτικός κρετινισμός και αυτισμός της ηγεσίας του ΣΥΝ και του ΚΚΕ, τότε, σίγουρα θα εγκατέλειπε τους αυθαίρετους λογοπλαστικούς του μονόλογους, και με τον τραπεζίτη πρωθυπουργό του και όλους τους άλλους συγκυβερνούντες του, παρέα όλοι μαζί, στραμμένοι προς τα αφεντικά τους, θα ανέκραζαν, σπαρακτικά και κύκνεια: **η νίκη αυτή μας εξαφάνισε**

Οι ηγεσίες της Αριστεράς σε κοινοβουλευτική ρέμβη

Κι όμως, το ραγισμένο και αδύναμο Μαύρο Μέτωπο, η ξεχαρβαλωμένη δουλική κυβέρνηση του τραπεζίτη Παπαδήμου, συνεχίζει να κυβερνάει για λογαριασμό των κεφαλαιοκρατών, να διαφεντεύει την ζωή των εργαζομένων και όλων των εκμεταλλευομένων της ελληνικής κοινωνίας και να τους καταδικάζει στην φτώχεια, την ανεργία και την εξαθλίωση. Όχι γιατί έχει κάποια δύναμη. Αλλά γιατί η εργατική τάξη και οι άλλοι εργαζόμενοι, η συσσωρευμένη λαϊκή οργή που κατακλύζει διάχυτη ολόκληρη την κοινωνία, η αγανάκτηση που ξεχειλίζει σε κάθε εκμεταλλεόμενο, δεν μπορούν να ανατρέψουν, αυτή και το εκμεταλλευτικό σάπιο καθεστώς της κεφαλαιοκρατίας.

Η διάσπαση, η ανοργανωσιά και η έλλειψη συντονισμού των δυνάμεων του εργατικού κινήματος. Ο έλεγχος των εργατικών συνδικαλιστικών οργανώσεων από τις ενδοτικές κυβερνητικές και καθεστωτικές εργατοπατρικές φατρίες του γραφειοκρατικού συνδικαλιστικού μηχανισμού, (που χτίστηκε μεθοδικά και σκόπιμα, για δεκαετίες, από τα καθεστωτικά κόμματα, τις κυβερνήσεις και τον κρατικό μηχανισμό). Οι προκάτ αναποτελεσματικοί «αγώνες» τουφεκίες στον αέρα, που πνίγουν στην απογοήτευση και στο αίσθημα ανημποριάς την εργατική αγωνιστική διάθεση. **Όλα αυτά, εξανεμίζουν την λαϊκή αγανάκτηση και αποδυναμώνουν την εργατική τάξη και τους διασπασμένους αγώνες της απέναντι στην έντονη και εκτεταμένη κεφαλαιοκρατική επίθεση που δέχεται. Είναι ακριβώς αυτά που αποτελούν την μοναδική πηγή δύναμης των αστικών κυβερνήσεων και ολόκληρου του κεφαλαιοκρατικού καθεστώτος.**

Σ' αυτή την διαδικασία, καταλυτικός είναι ο ρόλος των ηγεσιών των κοινοβουλευτικών κομμάτων της αριστεράς. Που, αν και μιλάνε στο όνομα των συμφερόντων των εργατών, του λαού και των εκμεταλλευομένων, μένουν αυτιστικά προσηλωμένες στις κοινοβουλευτικές τους προσδοκίες. Προβάλλοντας την άνοδο των εκλογικών ποσοστών τους ως το μοναδικό ουσιαστικό τρόπο στάσης απέναντι στην αντιλαϊκή επίθεση του κεφαλαίου, αρνούνται συστηματικά να αναλάβουν κάθε δράση για την οργάνωση και την ενιαία πάλη της εργατικής τάξης, για το Ενιαίο Εργατικό Ταξικό Μέτωπο. Αποφεύγουν κάθε ουσιαστική οργανωμένη και σχεδιασμένη ενιαία πολιτική και κοινωνική δράση των εργαζομένων που ξεφεύγει από τις κοινοβουλευτικές διαδικασίες και θα οδηγούσε στην ανατροπή της κυβέρνησης και του καθεστώτος.

Ακόμα και η ηγεσία του ΚΚΕ, που συγκριτικά με τις ηγεσίες της υπόλοιπης αριστεράς, υπερθεματίζει σε εκκλήσεις και αναφορές για οργάνωση και ανάπτυξη των εργατικών αγώνων, πάντα καταλήγει στο ίδιο σημείο. Ψηφίστε ΚΚΕ για να λυθούν όλα τα προβλήματα. Και παρά τις συνεχείς αναφορές της για αγωνιστικά «Μέτωπα» -που πότε τα βαφτίζει εργατικά και πότε λαϊκά, σαν να μην ξέρει τάχα την τεράστια διαφορά που έχει το ένα από το άλλο- δεν διστάζει να διασπά τις δυνάμεις του εργατικού κινήματος για χάρη των κοινοβουλευτικών της επιδιώξεων και να περιορίζει τα «Μέτωπα» αυτά μόνο στις δυνάμεις

που την ακολουθούν ή που θα την ψηφίσουν!

Μακάριες στην κοινοβουλευτική τους αναμονή, οι ηγεσίες των μεγάλων κομμάτων της Αριστεράς αφήνουν την κυβέρνηση του Μαύρου Μετώπου να κάνει ανενόχλητη τις δουλειές του ελληνικού και ολόκληρου του ευρωπαϊκού κεφαλαίου σε βάρος των εργαζομένων, περιμένοντας πότε αυτή θα αποφασίσει να κάνει εκλογές ή να πέσει από μόνη της!

Οι ηγεσίες αυτές έχουν προσαρμόσει τους προγραμματικούς στόχους των κομμάτων τους στα «διορθωτικά» όρια «εκσυγχρονισμού» του αστικού εκμεταλλευτικού καθεστώτος. Η κάθε μια, με το δικό της διαφορετικό τρόπο, διακηρύσσει την απάτη πως θα μπορούσε τάχα το καπιταλιστικό καθεστώς, χωρίς να ανατραπεί, να «εκσυγχρονιστεί» σε «καλύτερο» και «δημοκρατικότερο», πιο «ανθρώπινο» με λιγότερη εκμετάλλευση! Προσβλέποντας στις ψήφους μικροαστικών και μεσοαστικών στρωμάτων, χαϊδεύουν τις οπισθοδρομικές αυταπάτες τους και παραμυθιάζουν την εργατική τάξη ότι μπορούν να τα «πετύχουν» αυτά, μέσα από τον κοινοβουλευτικό δρόμο του ίδιου του καθεστώτος, αρκεί να συγκεντρώσουν τα κόμματά τους μεγάλα ποσοστά ψήφων!

Ιδιαίτερα οι ομογάλακτες από τον σταλινισμό συμβιβαστικές ηγεσίες της ΔΗΜΑΡ και του ΣΥΝ, διανθίζουν τα παραμύθια αυτά με άλλα, ακόμα πιο επικίνδυνα. Υποστηρίζουν την δήθεν δυνατότητα της «Ευρωπαϊκής Ένωσης», αυτής της ιμπεριαλιστικής λυκοσυμμαχίας, να μετασχηματιστεί σε «φιλολαϊκή», σε «Ευρώπη των λαών». Ταυτίζοντας, λαθραία, τον αντεπαναστατικό ληστρικό μηχανισμό του ευρωπαϊκού κεφαλαίου με την αναγκαία Ενωμένη Ευρώπη και καλλιεργώντας το παραπλανητικό και εγκληματικό ψέμα στους εργαζόμενους ότι αυτή μπορεί τάχα να υπάρξει πάνω στις βάσεις του σάπιου και αποσυντιθέμενου καπιταλισμού.

Αλλά και η ηγεσία του ΚΚΕ, παρά τις σωστές διαπιστώσεις με τις οποίες, τον τελευταίο χρόνο, γεμίζει τις σελίδες του «Ριζοσπάστη» -για το αδύνατο της μεταρρύθμισής του καπιταλισμού, για την ανάγκη ανατροπής του, για τον ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα της Ε.Ε.- οι καταληκτικές πολιτικές θέσεις της, για «αντιμονοπωλιακό προσανατολισμό», «λαϊκή εξουσία» και «λαϊκή οικονομία», απενεργοποιούν και αναιρούν τους βασικούς ανατρεπτικούς αντικαπιταλιστικούς προσανατολισμούς που στα λόγια διακηρύσσει. Και αποκαλύπτει ότι δεν έχει μετακινηθεί ούτε σπιθαμή από τα μεταρρυθμιστικά και συμβιβαστικά «λαϊκομετωπικά» θεμέλια του σταλινισμού που αμέτρητες φορές κράτησαν και κρατούν την εργατική τάξη δέσμη στις μικροαστικές – μεσοαστικές οπισθοδρομικές φαντασιώσεις για «δημοκρατικό» «αντιμονοπωλιακό» καπιταλισμό.

Με διασπασμένο ανοργάνωτο και ασυντόνιστο το εργατικό και το λαϊκό κίνημα και με ηγεσίες της αριστεράς, βυθισμένες στον κοινοβουλευτικό ρεμβασμό, δεν είναι καθόλου παράξενο που οι δυνάμεις του εκμεταλλευτικού καθεστώτος και της κυβέρνησής του βρίσκουν την «δύναμη» να ξετυλίγουν την σκληρότερη και πιο βάρβαρη αντεργατική επίθεση σε βάρος των εργατικών και λαϊκών κατακτήσεων, παρά την φουντωμένη εργατική αγανάκτηση και την ξεχειλισμένη λαϊκή οργή.

**Ο καπιταλισμός «διορθώ νεται»
μόνο με την σοσιαλιστική ανατροπή του**

Σε αντίθεση με τις ενέσεις αισιοδοξίας και τα προπαγανδιστικά επικοινωνιακά τρικ και, στα οποία καταφεύγουν κυβέρνηση, ΜΜΕ και τα υπόλοιπα καθεστωτικά επιτελεία, για να «ηρεμήσουν» την αυξανόμενη λαϊκή οργή, η εξέλιξη της ελληνικής, της ευρωπαϊκής και της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης έχει μια αμετάκλητη πορεία βαριάς επιδεινώσης, ανεξάρτητα από τις όποιες περιστασιακές «ανακάμψεις» ή επιβραδύνσεις που ίσως καταφέρουν να πετύχουν με τα βαριά αντεργατικά μέτρα αύξησης των ποσοστών κέρδους του κεφαλαίου. Μια πορεία που καθορίζεται κυρίως όχι από τις διαχειριστικές πολιτικές των κυβερνήσεων αλλά από την δομική αδυναμία του καπιταλιστικού συστήματος να κρατήσει σε λειτουργία και να αναπτύξει τις τεράστιες παραγωγικές δυνάμεις που το ίδιο έχει δημιουργήσει.

Η επιβίωση αυτού του ξεπερασμένου ιστορικά εκμεταλλευτικού συστήματος της ατομικής ιδιοκτησίας, είναι συνυφασμένη με τον εξοντωτικό περιορισμό των οικονομικών και κοινωνικών κατακτήσεων των εκμεταλλευομένων, με την οικονομική αποσύνθεση, την φτώχεια, την εξαθλίωση της κοινωνίας. Η σωτηρία του αστικού πολιτικού καθεστώτος, από τις έντονες ταξικές συγκρούσεις και τις αναπόφευκτες κοινωνικές και πολιτικές αναταραχές -που η ίδια η κρίση του αναγεννάει και φουντώνει- απαιτεί την σύνθλιψη των δημοκρατικών πολιτικών δικαιωμάτων. Επιβάλλει την όλο και μεγαλύτερη απογύμνωση της αστικής κοινοβουλευτικής ψευτοδημοκρατίας από τα ελάχιστα εναπομείνοντα τυπικά «δημοκρατικά» χαρακτηριστικά της, την όλο και εντονότερη ανάδειξη του πραγματικού της περιεχομένου, της δικτατορίας του κεφαλαίου.

Η πραγματικότητα αυτή του αποσυντιθέμενου ιμπεριαλιστικού καπιταλιστικού συστήματος, που οι εκμεταλλευόμενες μάζες την βιώνουν με τραγικό τρόπο καθημερινά σε ολόκληρο τον πλανήτη, σε ανεπτυγμένες και καθυστερημένες χώρες, μικρές και μεγάλες, καταδεικνύει την ψευτιά, την απάτη και την ουτοπία όλων όσων υποστηρίζουν την μεταρρύθμιση του καπιταλισμού σε ένα «δημοκρατικότερο» «εκσυγχρονισμένο» «πιο ανθρώπινο» σύστημα. Που διαδίδουν ότι θα τον «διορθώσουν» με «ικανότερες», «δημοκρατικότερες» και πιο «λαϊκές» κυβερνήσεις. Που ισχυρίζονται ότι με «αντιμονοπωλιακή πολιτική» θα τον κάνουν να λειτουργήσει χωρίς μονοπώλια, γυρίζοντάς τον πίσω, στο ανταγωνιστικό του στάδιο. Που καλλιεργούν την αυταπάτη ότι μέσα από τον ψευτοδημοκρατικό κοινοβουλευτισμό θα «διορθώσουν» τον αντιδραστικό του αντεργατικό κρατικό μηχανισμό προς «λαϊκή» κατεύθυνση.

Η πραγματικότητα αυτή κάνει πλέρια και αδιαμφισβήτητα καθαρό ότι ο μόνος τρόπος για να απαλλαχθεί η εργατική τάξη, το σύνολο των εκμεταλλευομένων και ολόκληρη η κοινωνία από την καπιταλιστική βαρβαρότητα και όλες τις καταστροφικές συνέπειες της αποσύνθεσης της, **είναι η ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και του πολιτικού του καθεστώτος (της αστικής ψευτοδημοκρατίας). Είναι η κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη και τους συμμάχους της, η διάλυση του αστικού κρατικού μηχανισμού και το χτίσιμο του εργατικού συμβουλευτικού κράτους, η κατάργηση της ατομικής ιδιοκτησίας πάνω στα μέσα παραγωγής, η κοινωνικοποίησή τους, ο σχεδιασμός ολόκληρης της οικονομικής λειτουργίας με βάση τα εργατικά και κοινωνικά συμφέροντα, κάτω από την διοίκηση και τον έλεγχο των ίδιων των εργαζομένων, η σοσιαλιστική αναδιοργάνωση της οικονομίας και ολόκληρης της κοινωνίας.**

Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο και Μέτωπο όλων των κομμάτων της Αριστεράς για Κυβέρνηση Εργατών και φτωχών αγροτών

Η επερχόμενη μεγάλη ταξική σύγκρουση και εκτεταμένη κοινωνική και πολιτική αναταραχή, στην οποία αναπόφευκτα οδηγούν οι καθημερινές εξελίξεις, θα καθορίσει τους νικητές και τους νικημένους και θα διαμορφώσει για μεγάλο διάστημα την τύχη των οικονομικών κοινωνικών και πολιτικών δικαιωμάτων της εργατικής τάξης και ολόκληρης της κοινωνίας.

Για άλλη μια φορά η ιστορία και η κοινωνική πραγματικότητα κραυγάζει ότι η υπόθεση της υπεράσπισης των εργατικών δικαιωμάτων και της ίδια της απελευθέρωσης της εργατικής τάξης και ολόκληρης της κοινωνίας είναι υπόθεση των ίδιων των εργατών. Σωτήρες για τους εργαζόμενους δεν υπήρξαν, δεν υπάρχουν ούτε και θα υπάρξουν ποτέ. Η ζωή και το μέλλον τους, μαζί και ολόκληρης της κοινωνίας, θα κριθεί στο πεδίο της ταξικής πάλης από το βαθμό οργάνωσης, ηγεσίας και προγράμματος που διαθέτει η κάθε τάξη.

Για κάθε πραγματικό κομμουνιστή και σοσιαλιστή, για κάθε πρωτοπόρο αγωνιστή της εργατικής τάξης και της νεολαίας, για κάθε προβληματισμένο εργάτη και εκμεταλλευόμενο, οργανωμένο ή ανοργάνωτο, δεν δικαιολογείται καμιά άλλη καθυστέρηση. Μέσα σε κάθε χώρο δουλειάς, σε κάθε λαϊκή γειτονιά, δημιουργώντας **Επιτροπές Αγώνα**, να παλέψουμε οργανωμένα και συντονισμένα για την οργάνωση των εργατών και των άλλων εκμεταλλευομένων, για την μαζικοποίηση των συνδικαλιστικών οργανώσεων, για τον συντονισμό της λαϊκής οργής με το εργατικό κίνημα.

Απέναντι στην κοινοβουλευτική ρέμβη των ηγετών της Αριστεράς και ενάντια στις καταστροφικές ρεφορμιστικές συμβιβαστικές πολιτικές τους, να αντιτάξουμε και να προωθήσουμε την πάλη για την αντιμετώπιση της εντεινόμενης εξαθλιωτικής επίθεσης του κεφαλαίου, της κυβέρνησης και των ιμπεριαλιστικών μηχανισμών του. Η οργάνωση και ανάπτυξη της αντεπίθεσης της εργατικής τάξης και των άλλων εργαζομένων, η πάλη για την ανατροπή των καταστροφικών συνεπειών της καπιταλιστικής κρίσης και βαρβαρότητας, πρέπει να γίνει καθημερινή υπόθεση των ίδιων των εργαζομένων.

Αντίθετα από τα ψεύτικα «μέτωπα» οπαδών που ανακοινώνουν κάθε λίγο και λιγάκι οι αριστερές ηγεσίες με τις «δικές τους δυνάμεις» μόνο, οι πρωτοπόροι αγωνιστές της εργατικής τάξης και των άλλων εκμεταλλευομένων πρέπει να αναπτύξουν καθημερινή πάλη για την οικοδόμηση του **Ενιαίου Ταξικού Μετώπου της εργατικής τάξης**. Του εργατικού μετώπου που θα συνενώσει όλες τις εργατικές δυνάμεις, όλες τις οργανωμένες και μη δυνάμεις του εργατικού κινήματος, ανεξάρτητα θρησκευτικών, πολιτικών, εθνικών, δερματικών ή άλλων χαρακτηριστικών, για την απόκρουση της κεφαλαιοκρατικής επίθεσης, για την ακύρωση των νόμων και κυβερνητικών διατάξεων που καταργούν οικονομικές, ασφαλιστικές και κοινωνικές εργατικές κατακτήσεις, για την υπεράσπιση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων από τις συνέπειες της καπιταλιστικής κρίσης, για νέες κατακτήσεις βελτίωσης των συνθηκών ζωής τους.

Στα καθεστωτικά συνδικαλιστικά παιχνίδια ελέγχου των εργαζομένων, να αντιπαραθέσουν την κοινή πάλη για την μαζικοποίηση των πνιγμένων και άδειων εργατικών σωματείων, για το ξήλωμα των γραφειοκρατικών μηχανισμών που τα στραγγαλίζουν, για την ανάδειξη των μαζικών γενικών συνελεύσεων των εργαζομένων σε κυρίαρχα όργανά τους. Για ένα

Πανεργατικό Συνέδριο με άμεσα εκλεγμένους αντιπροσώπους

από μαζικές δημοκρατικές Γενικές Συνελεύσεις που θα συζητήσει και θα αποφασίσει την αναγκαία οργάνωση και το πρόγραμμα πάλης ενάντια στην επίθεση του κεφαλαίου και την καπιταλιστική κρίση και θα εκλέξει νέα ηγεσία της ΓΣΕΕ, της κορυφαίας συνδικαλιστικής οργάνωσης του εργατικού κινήματος, απελευθερώνοντάς την από τον έλεγχο των κυβερνητικών και καθεστωτικών μηχανισμών,.

Αντίθετα από την υποταγή, στους σικέ κοινοβουλευτικούς «κανόνες» της αστικής ψευδοδημοκρατίας, να απαιτήσουμε και να επιβάλλουμε τον συντονισμό και την συνεργασία όλων των δυνάμεων της αριστεράς, των οργανώσεων του εργατικού και λαϊκού κινήματος για την καθημερινή οργάνωση της πάλης ανατροπής της κυβέρνησης του Μαύρου Μετώπου, για την κοινή αξιοποίηση των επερχόμενων εκλογών από ένα Μέτωπο της Αριστεράς με κεντρική διεκδίκηση την **εγκαθίδρυση κυβέρνησης εργατών και φτωχών αγροτών**.

Που

βασισμένη πάνω στους ίδιους τους εργαζόμενους και σε ένα νέο κρατικό μηχανισμό των εργατικών συμβουλίων, θα προχωρήσει άμεσα στην μονομερή διαγραφή του δημόσιου χρέους, στην ακύρωση της αντεργατικής νομοθεσίας των μνημονίων και κάθε προηγούμενης, στην αποδέσμευση της χώρας από την λυκοσυμμαχία του ιμπεριαλιστικού μηχανισμού της «Ευρωπαϊκής Ένωσης», στην έξοδο από το ευρώ, στην εθνικοποίηση χωρίς καμιά αποζημίωση των τραπεζών και του χρηματοοικονομικού συστήματος, στην δημιουργία μιας μόνο Κρατικής Τράπεζας, στην απαλλοτρίωση χωρίς καμιά αποζημίωση και κοινωνικοποίηση όλων των βασικών μονάδων παραγωγής και όσων επιχειρήσεων κλείνουν ή αρνούνται να λειτουργήσουν, στον σχεδιασμό ολόκληρης της οικονομικής λειτουργίας κάτω από τον έλεγχο των ίδιων των εργαζομένων, στην δυναμική πάλη για διάλυση της «Ευρωπαϊκής Ένωσης» και για την οικοδόμηση των Ενωμένων Σοσιαλιστικών Πολιτειών της Ευρώπης.

Σταθάτος Χάρης